

Podivný příběh dr. Jekylla a pana Hyda

V závěru románu, jehož děj se soustřeďuje kolem dvojitěné postavy záhadného a fyzicky zrudného zločince Edwarda Hyda a cihlného doktora Jekylla, se objevují tři vyprávění. Jedním z nich je svědecký lékař, který mohl pozorovat proměnu jedné láské bytosti v druhou.

„Promiňte, doktore Lanyone,“ odpověděl dost zdvořile. „Na tom, co pravíte, je mnoho pravdy; moje netrpělivost ukázala paty mé zdvořilosti. Přicházím sem na požádání vašeho kolegy doktora Henryho Jekylla, ve věci, zdá se, značně závažné; a pokud jsem rozuměl...“ odmlčel se a sáhl si na hrdlo, a já jsem viděl přes jeho ovládání, že zápasí s návalem hysterie – „a pokud jsem rozuměl, jde o jistou zásuvku...“

Ale já jsem se smíloval nad nejistotou svého návštěvníka, a trochu snad také nad svou vzrůstající zvědavostí.

„Tamhle je, prosím,“ řekl jsem, ukazuje na podlahu za stolem, kde do- sud ležela zabalena voskovanyím plátnem.

Skočil k ní, a potom se zarazil a položil si ruku na srdce; slyšel jsem, jak mu skřípou zuby křečovitým pohybem čelistí; a jeho tvář měla tak příšerný výraz, že jsem dostal strach o jeho život i rozum.

„Uklidněte se,“ řekl jsem.

Odpověděl mi strašlivým úsměvem a jakoby v zoufalém odhodlání stihl obal. Při pohledu na obsah zásuvky vyrazil hlasitý vzlyk úlevy tak nesmírné, že jsem zůstal všecek zkamenělý. A hned potom se zeptal hlasem už takřka ovládnutým: „Máte odměnou sklenici?“

Vstal jsem s jistou námahou a dal jsem mu, co chtěl.

Poděkoval mi kývnutím a úsměvem, odměnil několik dílků červené tinktury a přidal jeden prášek. Tak jak krystalky tály, začala se směs, která byla nejprve červenavé barvy, pomalu jasnit, hlasitě šumět a lehce dýmat. Náhle všemi přestalo a směs dostala barvu temně purpurovou, která pak zvolna pře- šla do vodově zelené. Můj host, který sledoval tyto proměny bystřím okem, se usmál, postavil sklenici na stůl, otočil se a pohlédl na mne zkomnavě.

„Dobrá,“ odpověděl můj host. „Lanyone, buďte pamětliv svých slibů: co se teď stane, je pod pečeti našeho povolání. A teď, pohlédte vy, který jste byl tak dlouho připoután k nejpřízemnějším a nejmaterialističtějším ideám, který jste popíral hodnotu transcendentální medicíny, který jste si dělal smích z lidí stojících nad vámi – pohlédte!“

Přiložil sklenici k ústům a vypil ji naráz; vykřikl, zapotácel se, chytil se stolu a držel se ho křečovitě, zřítaje na mne podlíváma očima, supě s otev-

řenými ústy; a jak jsem se na něho díval, zdálo se mi, že se s ním děje změna – jako by se nadymal – jeho tvář znenadání zčernala a její rysy jako by se rozplývaly a měnily – a v příštím okamžiku jsem se vymrštil a uskočil ke stěně, moje paže se zvedla jako na obranu před tím divem, mou duši zavalila hrůza.

„Ó Bože!“ zajčel jsem, „Bože!“ křičel jsem znovu; neboť před mýma očima stál – bledý a třesoucí se a zpola omdlévaje a hmataje před sebe rukama jako člověk vzkříšený z mrtvých – přede mnou stál Henry Jekyll!

(Přeložila Jarmila Fastrová)

Robert Louis Stevenson vyslov [robrt luís stývnsn]

Jekyll vyslov [žěkil]

Hyde vyslov [hajd]

244

SOUKAL, Josef. Čítanka pro II. ročník gymnázií: učebnice plně vyhovuje Katalogu požadavků ke společné části maturitní zkoušky z českého jazyka a literatury. Praha: SPN - pedagogické nakladatelství, 2002. ISBN 80-7235-183-4.